

Hvad Haanden skriver d. 15. Februar 1918.

Af alle de retfærdige Krav, som danske Kvinder bør stille til den kommende Rigsdag, er Kravet om, at Hustruen skal svare Skat af egen Indkomst og Formue uafhængig af Manden et af de mest indlysende. Rettelig burde en saadan Ændring i Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten have fundet Sted allerede dengang Kvinderne ved Lov af 7. April 1908 opnaaede kommunal Valgret og Valgbarhed, for at Hustruen kunde være sikret mod uden egen Skyld at miste denne Rettighed. Manden kan jo nemlig ved at undlade at betale Skatten for sig og Hustru berøve denne Retten til at afgive sin kommunale Stemme og til at lade sig indvælge i et Kommunalraad. Allerede første Gang Kvinder gik til Valg efter Loven af 7. April 1908 forekom der Eksempler paa, at Mænd undlod at betale deres Skat for at hindre, at deres Hustruer blev Medlemmer af et Sogne- eller Byraad.

Hertil kommer, at Hustruen, hvis Manden bliver pantet for hendes og sin Skat, er udsat for at der bliver gjort Udlæg i hendes Ejendele (jfr. § 38, 2. Stk. i Lov af 8. Juni 1912 og 10. Maj 1915) der siger: „Er Udpanthning forgæves forsøgt for den et Familieoverhoved paahvilende Skat, skal Udpanthning kunne ske i de Ejendele, der maatte tilhøre den med Manden samlevende Hustru . . .“

Her er aftaa aabnet Mulighed for et Indgreb i den Ejendomsret over Indkomst af Selverhverv og Særformue, som ved Lov er Hustruen indrømmet, uden at Indgrebet er forårsaget ved nogen Skyld fra hendes Side. Vi kan f. Eks. tænke os, at en Mand, som ifjor havde tjent store Penge paa Krigen og i Aar har bortspekuleret hele sin Indtægt, derved i Skat er kommet til at skyldes saa meget, at hele Hustruens Særeje og Selverhverv gaar tabt.

Men ogsaa fra et andet Synspunkt er Bestemmelsen om, at Manden svarer Skatten baade paa sin og Hustruens Vegne en Utilbørlighed.

I stigende Antal har Kvinder i vore Dage før deres Ægteskab været Borgere med kommunal og politisk Stemmeret. Det maa da være i høj Grad ydmygende for saadanne Hustruer i deres Skatteforhold at side-

stilles med umyndige Børn og ikke egnet til at højne den gifte Kvindes Stilling i Samfundet. Tænker vi os tilmed, at en saadan Hustru fortsætter sit Erhverv efter Giftermaalet, ja maaske opnaar en Indkomst, som er endnu højere end Mandens, da er det et ganske upassende Misforhold, at hun er tvunget til at opgive sin Mand hele sin Indtægt og Formue, medens han paa sin Side kan forholde hende ethvert Indblik i sit Aarsregnskab.

Heller ikke synes Offentligheden at kunne staa sig ved, at Hustruen som alene kan have et vinkeligt Indblik i sine Indtægter, ikke selv bærer Ansvar for Rigtigheden af sin Opgivelse til Skattemyndighederne, men maa overlade dette til Manden, som maaske savner de rette Betingelser for at kunne paatage sig dette Ansvar og tvinges til at forlade sig helt og holdent paa Hustruens Oprigtighed. Kun hvis hun driver Forretning, har han hendes Regnskabsbog at holde sig til, da Bogføring ikke er tvungen Pligt uden for forretningsdrivende.

Endelig betyder Loven, som den nu lyder, en fortrinsvis Beskatning af det ægteskabelige Samliv, idet Manden skal betale Skat af sin og Hustruens samlede Indtægt, hvilket enten kan medføre, at Parterne eller den ene af Parterne mister den Ret til Fradrag i sin skattepligtige Indtægt, som Loven hjemler nedenfor en vis Indtægtsgrænse — eller at deres Indtægter sammenlagt naar saa højt op, at der ifølge Skattevedtægten kan tillægges et betydeligt Procentbeløb til den skattepligtige Indtægt.

Som Forsvar for denne Bestemmelse kan selvfølgelig paaberaabes de Fordele, Personer af samme Husstand har ved at være fælles om mange Udgifter; men den Indvending rejser sig straks, hvorfor ikke andre Personer, som fører fælles Husholdning ogsaa skal beskattes af alle de Fordele, Fællesskabet medfører, hvilket ikke er Tilfældet. Var der nogen Husstand, som skulde undtages, maatte det retfærdig være den ægteskabelige, som tillige oftest maa bære de Udgifter, som Forældreforholdet medfører. Det Fradrag af 100 Kr. i den skattepligtige Indtægt, som Loven tilsteder for hvert Barn under 15 Aar, er jo nemlig saa ubetydeligt, at det næsten ikke mærkes som en Skattelettelse og paa langt nær opvejer de forøgede Udgifter.

Desværre ser „Haanden“ sig ikke

i Stand til at skrive alt det, den med Hensyn til Skatteforholdet gerne vilde. Den kan saaledes ikke skrive, at ogsaa Hustruen uden egen Indkomst eller Formue ogsaa skal svare selvstændig Skat, thi Betingelsen for at kunne svare Skat er at have noget at raade over, og som „Haanden“ skrev den 15. Januar, raader Manden alene over Fællesboets Indtægter, og hverken den Hustru, som slider sig op i Hjemmets betydningsfulde Gerning, eller den Hustru, som samarbejder med Manden i en Fællesvirksomhed, har Raadighed over noget som helst, — forudsat at hun ikke har Særformue — og kan derfor ikke sættes i Skat. Men den Dag en ny Familieretslovgivning giver ogsaa hende økonomisk Raadighed under en eller anden Form, vil en Ændring i Loven om Indkomst- og Formueskat som den af os her foreslaaede ogsaa komme hende til Gode. Alle Kvinder, som er Hustruer eller kan tænke sig at blive Hustruer, bør gøre Kravet om Retten til at svare selvstændig Skat til deres uafviselige Krav og lade deres Repræsentanter i Folketing og Landsting paa Forhaand vide, at en af Betingelserne for at vinde deres Stemmer ligger her.

Dette er, hvad Haanden skriver paa Tidens Væg d. 15. Februar 1918.

Dansk Kvindesamfunds Arbejde for at Hustruen skal beskattes af sin egen Indkomst.

Paa D. K.s Fællesmøde i Rønne i 1913 blev første Gang dette Spørgsmaal rejst, og Mødet nedsatte et Udvalg til at virke for, at Hustruen kom til at betale sin Skat uafhængig af Manden, for at han ikke ved at undlade at betale Skatten skulde kunne berøve hende hendes kommunale Valgret og Valgbarhed. Udvalget vedtog at vente med at indgive et Andragende til Kommissionen, som var nedsat for at overveje Ændringer til den kommunale Skattelov, havde afgivet sin Betænkning, og et Forslag forelaa fra Regeringens Side. D. 16. Juni 1915 blev der i Landstinget forelagt et Forslag til Ændringer i den komm. Skattelov, og D. K. indgav derfor d. 9. Juli et Andragende til Landstingsudvalget gaaende ud paa, at Hustruen skulde beskattes af sin egen Ind-